

RENAIXEMENT

Setmanari Republicà Nacionalista

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY II - NÚM. 71

11 d'Agost de 1923

SUBSCRIPCIÓ

Vendrell. . . 2'00 ptes. trimestre
A fora. . . 2'50 »

PREU: 25 cènts.

Direcció: Mar. 5. Teléfon 808

Redacció: Centre Republicà Nacionalista, Teléfon 801

VENDRELL

No es tornen els originals

Dels articles ne responen els autors.

Anuncis a preus convencionals

ALÇAMENT

EL nostre districte que com tants d'altres viu excludivament del conreu de la vinya i que porta ja la defallença al esperit de tant clamar en va per a salvar llurs hienes dels mals neguits i de la pobresa, ha experimentat en si una valenta reanimació en veure com en la catalanissima vila de Falset s'ha alçat una bona part de la pagesia catalana posseïda d'una ira justa, per a fer-se sentir davant d'aquesta esfínx impenetrable dels governs espanyols, que no son res mes que unes figures de granet insensibles a tots els dolors del poble.

Amb aquest alçament de la classe pagesa, vejem per fi, que si el Govern es manté sord a les lamentacions d'angoixa dels nostres vinyaters, els seus clams repercuteixen ja avui per tots els indrets de Catalunya, que es mostra francament disposada a cooperar amb aquesta campanya empresa, per ajudar-hi amb el seu esforç des d'on sigui.

Es certament una vergonya, que un poble tingui que revoltar-se per a exigir al Govern el compliment d'unes lleis, d'uns deures i d'unes mesures, que hauria d'esser el primer en procurar per a protegir a una de les mes generals riqueses del país. Es una vergonya que sigui el poble qui tingui que protestar contra l'abús que representa la fabricació de vins amb alcohol industrial; es una vergonya que sigui ell qui tingui que fer veure que mentre els vinyaters comarcals no es poden treure el vi de casa seva, a ciutat es vent el vi car i adulterat, i que entre-tant es tingui barrada la exportació i els pagesos es vegin obligats a emigrar a les capitals, o a les poblacions d'industria.

I aquestes vergonyes, son tan certes, tan apremiants, tan nefastes, que varis diputats les farán sentir al Parlament proposant al Govern unes conclusions, què tal volta els governants se les mirarán, admirant-se de que siguin dictades de molts pobles, que al fi i al cap atorgaren llurs vots als candidats que representen els mateixos Governos que ens han dut a la situació vexada en que ens trobem.

Ironies trágiques

NO se pas a que obeeix aquesta covardia que sentim per aixecar la llosa aplanadora de tots el béns morals i materials que pesa damunt les espatlles d'aquesta raça decaïguda i trista, que va suant pel món, istiu i hivern per a guanyar el pa... dels altres i passar-se la vida en perpetu dejuni obligatori.

La vella tradició, de que el fort trepitgi al feble, la sabem tant de memòria i ens hi hem acostumat tant, que hem acabat per adoptar-la com una llei molt natural i que no és d'avui.

No ens ve de nou aquesta raça que amb el cap baix segeix en llarga filera la seva peregrinació de condemnats de la terra. És el poble humil que segueix el destí de la misèria. És el rebuig d'aquest món melodramàtic, que compon la processó de l'abandonament. És el residu que fa augmentar la xifra decimal del comerç, del luxe i de la política. És el pulmó tòxic de la societat que, tot gemegant, li dona vida. És la raça maleïda que batega en el Mar Mort de la humanitat. Els crits d'auxili no arriben mai a la platja. Els homes que tenen segura la planta damunt la terra ferma, els veuen i no els senten. Veuen els moviments desesperats, però pensen que mentre es belluguen viuen... i en aquesta vall de llàgrimes el cas és viure.

Pobres nàufreus! Si una alenada d'ànim els arriba és aquesta: "Batalleu! Els que puguin que se salvin; els que no, que sucumbeixin."

La civilització és una llum que canvia de color. Els esclaus que a cops de tralla ajudaren a aixecar el temple de Salomó, no són altres que'ls obrers que ajuden a l'engrandiment d'una fàbrica, fustigats per l'ansia crudel i contínua del "preu-fet" mesquí. El poble humil, és un tità que ha aixecat el monument de totes les més gegantesques admiracions; sense ell, tant sols existirien els plànols.

El pare amb tot el seu amor, porta el fill pel camí tragic on en ell varen deixar-lo els seus avant-passats. Els fills, seguint la ruta, veuen el paisatge quelcom variat, però l'atmosfera és la mateixa.

Aquesta raça ha nascut cega; no hi veu, no més sent, això sí, sent molt. Té el cervell aturadit però el cor tant llatzerat que fàcilment recull tots els sentiments i totes les sensacions.

El Déu dels creients, quan va adonar-se d'aquesta caravana tremolosa, flaca i descolorida, devia dir-se preocupat: "Què els hi podria donar a aquests infeliços que no tenen cap més empar que el meu? Dinners?... Dinners, no; que els altres els tenen acaparats. Gentilesa?... Gentilesa, no; anant mal vestits i entafurats per mines no em farien lluir gaire la meua obra. Què podria donar-los-hi, doncs? Una capacitat que sobrepujés a la dels altres?... No; aleshores no s'avindrien a n'aquesta esclavitud de la poca setmanada i hi hauria un cataclisme. Els hi donaré el que a mi m'és més gràt..."

I els va fer hereus d'un gran cor. Un gran cor, això és aquesta raça. Un cor que sent molt i no sab dir-ho; s'ennuega quan vol parlar, i amb els ulls plorosos i les mans plegades, igual que una enamorada que no gosant afrontar al amo i senyor de genolls, demanaria "amor", no atrevint-se a rebel·lar-se, demana "pa". I, a la resposta desdenyosa, abaixa el cap i calla... I com que posseeix un cor tant gran i ha après tant de sofrir, sofreix amb la excelsitud del resignat. Aquell Déu, a qui tantes grans coses se li atribueixen, va equivocar-se; volent fer un bé va fer un mal. No li havia d'haver ensenyat a sofrir tant. Si així haguéssigut, foren menys conformistes i menys indulgents amb les plagues que han de suportar com un flagell de malaventura.

Si qualque vegada tenien d'anar a una resolució més pràctica que a la de l'astut parlament, defensarien el seu dret amb convicció, aixecant el crit amb una sola veu, portant una orientació ferma i equilibrada. Comprendent que, per si sola, la seva impotència no els permet lluita, abolirien l'egoisme individual.

La seva unió es faria forta, no es dispersaria com un esbart d'auells al ressó del primer tret, sinó que com a resolució definitiva plantarien cara i donarien entusiasmes als homes de ideals que com ells desitjen veure les raçes humils emancipades.

Aquestes raçes ja han donat el primer pas, cal sols ara que procurin intensament pel seu propi desvetllament intel·lectual i que breguin per guanyar-se la consideració del que sab fer-se valer el dret, i el temor del que no s'el deixa trepitjar. Mentre no sigui així... Malaventurats els pobres d'esperit, perquè d'ells ne treuran el que puguin!

R.

De l'Ajuntament

SESSIÓ DEL 9 D'AGOST

Sota la presidència del alcalde del rei, el senyor Josep Soler i amb l'assistència del regidors Vidal, Guivernau, Ivern, Sanabra, Company, Mercader, Grau, Esvertit i Pagés, es dona comensament a la sessió que es de segona convocatòria, la qual es firma després d'un debat, en el que el senyor Pagés, protesta per la forma inconsiderada en que l'Alcalde del rei, s'avesa ja massa sovint en aixecar les sessions, quan els regidors es troben en ple us de la paraula.

Contesta la presidència que sols ell podia aixecar la sessió passada ben impensadament ja que quedà molt sorprès quan llegí en la premsa local que usant dels drets d'amo i senyor havia aixecat la sessió en mig de les protestes dels regidors presents, quan ell no recorda haver-ne percebut cap.

El senyor Pagés troba molt natural que així fos, ja que a l'imtemperancia de l'aixecament de la sessió va unir-hi la presidència la descortesia d'anar-se'n precipitadament deixant-los a tots en la paraula a la boca, per lo que demana que refermant la sessió en el mateix punt on va quedar trencada l'anterior es passi a discutir l'acord que afecta al empleat Angel Canyada.

La presidència proposa que es firmi l'acta si no hi ha res a objectar, cosa que es fa demanant abans la paraula el senyor Ivern, dient que tenint ganes de discutir sobres l'acord aludit per el senyor Pagés, no es vol trobar en que la presidència, *impensadament* aixequi la sessió sense expressar el seu parer.

Firmada l'acta es passa al despatx oficial llegint-se una instància d'Antoni Font, demanant un octau de pluma d'aigua per una casa de la seva propietat del carrer de Castellar; una de Pelegrí Güell, per obres en una casa del barri de Sant Salvador; una de Magí Bellvé, per a reformar el portal d'una casa del carrer d'Orient i una comunicació de la Companyia Peninsular de Teléfonos sollicitant s'oportú permís per a modificar un ramal telefonic c'es de Vendrell al barri marítim de Sant Salvador.

El senyor Pagés fent història del nomenament del encarregat del Mercat i del Escorxador, recaigut a favor d'Angel Canyada i constant aquest en pressupost i essent acordat i firmat en Consistori, exigeix que se li dongui una immediata possessió del seu càrrec i que li siguin abonats els seus honoraris des de el 1.er d'Agost, data en que segons acord d'Ajuntament, havia de començar a exercir amb el seu càrrec.

El senyor Ivern expressant sentir moltíssim no haver assistit a la sessió passada demana com el senyor Pagés es dongui el degut compliment a n'aquell acord que sembla que la presidència preté esquivar obeint sens dubte a mires partidistes, ja que quan es proposà el càrrec el trobà d'imprescindible necessitat i que un cop designada la persona, es resisteix en donar-li possessió.

La presidència després d'elogiar efusivament la conducta dels empleats municipals i de remercier-los pel seu lloable comportament (que dit entre parentesis demos-

tra que els Ajuntaments republicans han sabut sempre escollir a consciència els seus empleats) diu que la seva actitud no obeeix a cap altre finalitat que a la d'esperar una ocasió mes propícia per a posar en vigor aquell nomenament i que creu que hi han altres acords de molt mes viu interès a complimentar que el del empleu d'un empleat que no altera per res la vida municipal, pero que apesar d'això si el Consistori s'hi empenya està disposat que s'hi posi quan se vulgui.

El senyor Vidal diu que no està conforme en cap manera amb les paraules de la presidència que donen una apreciació molt equívoca de la conducta de l'Ajuntament que no te altre preocupació que la de que es portin a cap tots els acords que es prenguin, pero que cal advertir que aquest que es refereix al nomenament de En Canyada es determinat per un dia senyalat i aquest dia ha transcorregut sense que s'hi dongui compliment.

La Presidència repeteix que es complimentarà quan l'Ajuntament vulgui, acordant-se que es dongui immediatament possessió al empleat Canyada abonant-li l'haber que li correspon des del dia primer del actual.

El senyor Ivern pregunta quins arbitris municipals va satisfer la tómbola que es trobava dies passats instalada en el Passeig del 4 de Març. La presidència diu que cap, car havent donat una quantitat per beneficencia cregué que era per demés senyalar cap arbitri.

El senyor Ivern insisteix respecte aquesta apreciació del Alcalde i la presidència alçant el tò de veu, diu que mai se li poden fer preguntes d'aquella naturalesa, quan amb tres anys no s'ha ingressat ni una sola pesseta en concepte d'arbitris per puestos públics.

El senyor Vidal, trillant de lleugera aquella afirmació de la presidència, diu que pot ell respondre de que durant aquests tres anys s'han ingressat el concepte d'arbitris les quantitats que d'aquests han correspost i demana que per queles paraules de la presidència finguin el just valor que els cal, que es nomeni una comissió que aclareixi i assessori aquesta delicada qüestió que tractant-se d'assumptes econòmics no dubta es trobarà ben clara.

El senyor Grau adherint-se a les paraules del senyor Vidal explica de quina manera s'ha vingut procedint el cobro dels mentats arbitris i que al ignorar-ho la presidència tal volta l'hi ha fet cometre aquella erronca interpretació.

El senyor Guivernau en nom de la Comissió de Foment explica el dictament respecte al aparell suministrador de benzina que demanà per instal·lar en A. Montserrat, en el qual se li signa un arbitri de 2'50 pessetes setmanals. També exposa l'oferta feta per un veí seu, de rebossar les parets del Cementiri, comproment-se a pagar la mitat si l'Ajuntament s'havé a encarregar-se a empendres aquesta millora.

El senyor Ivern, com a representant de la Junta del Cementiri proposa que consti en acta un vot de gracies per aquesta oferta acordant-se que passi a la comissió corresponent per a el seu estudi. I no havent-hi res mes per a tractar es donà per terminada la sessió. — ZADIG.

Aventatges de la Caixa d'Estalvis

NO MALVERSIS RES

ES una bella idea de l'artista dibuixar en el cartell-
anunci d'establiment o creació de Caixa d'Estalvis,
una matrona que exerceix funcions maternals, ja que tal
com una mare, amb tendra sollicitut es desvetlla per a la
fillada, així les Caixes d'Estalvi porten en l'ànima de la
constitució llur entranyes de veritable caritat, estant in-
formades d'un esperit allotment humanitari, exerceixen
funcions maternals en favor dels que s'axoquen sota les
ales protectores d'aquesta excelsa matrona, símbol de
les Caixes d'Estalvi.

Innombrables seran les avantatges que reporten les
Caixes d'Estalvi, car "l'estalvi es el factor capdal en l'o-
bra de la regeneració social de la classe obrera" ha dit
el famós sociolec Muller, emperó sintetitzarem en tres
principalment, les avantatges que reporten les Caixes
d'Estalvi.

- a) Abolició del malversar.
- b) Unió per a la defensa dels interessos.
- c) Assegurança sòlida.

Desgraciadament l'obrer s'assembla al noi, gasta
mentres té, confiant massa amb les forces, ara vigoroses,
de la seva joventut. La causa d'aquest gros defecte
que informa les grans masses obreres, l'han heretada de
les generacions passades que han romput les tradi-
cions de nostres avant-passats, a mida que s'han anat
descriñant.

Poset per cas que un obrer tinga doble jornal,
que treballi ben poques hores (les legals), que els que-
viures estiguin barats, malgrat això si l'obrer escolta cer-
tes doctrines de llibertinatge que tenen per objecte cap-
dal i legalitzar costums degradades, arribarà un dia ne-
cessàriament que s'esvairà com fum el fruit dels seus
treballs.

El patrimoni no modifica pas aquests desordres de
la joventut, sino que una gran multitud de famílies obre-
res viuen d'una mínima porció dels guanys llurs i mal-
versen el restant en diversions i consumacions, moltes
voltes perjudicials a la salut.

L'ideal que logri canviar aquell malversar per un
estalvi, hauria resolt plenament la qüestió obrera.

Si els obrers diposessin en la Caixa d'Estalvis lo
que gasten en les tabernes, cines, teatres, la majoria se-
rien rics.

No canviaria si voleu la seva manera d'esser, però
no seria com ara, i tindrien assegurat l'esdevenir.

Per aquest caire la Caixa d'Estalvis es un avantatge
de primer ordre, car ensenya practicament l'esperit d'e-
conomia que no es altre cosa que l'art del bon govern
d'una casa.

Un bon obrer, que deposita tota la setmanada en
mans de la muller que porta amb detall l'administració
de la casa, aliments sobris, vestir els fillets, puntualitat en
les hores del menjar, sense vicis, ni tabernes ni jocs,
unicament amb l'esguard fixe a la Caixa d'Estalvis que li

espera el sobrant de les operacions llurs, veu's aquí
l'ideal que obra les portes a un benestar d'una tranqui-
litat envejable, que fora tota la pau i harmonia de la
classe obrera.

L'unió fa la força, diu l'adagi popular. Els homes
naturalment tenim interès en aconseguir l'unió de les vo-
luntats de tot allò que constituïx la manifestació de la
vida: l'unió es l'ideal de tota persona qui sent la veu de
la natura que entona al ritme sublim de la veu de Déu.

L'ideal de tota societat deu esser procurar per tots
els mitjants possibles aquesta unió de cors, d'afectes i
sentiments i de forces per a la defensa de llurs interessos.
La Caixa d'Estalvis guarda con perles en un estoig, les
gotes de suor d'una multitud i tal com les gotes d'aigua
viuen agermanades dintre l'immensitat dels mars, axí
aquelles gotes son el símbol més perfecte de l'unió de
les societats, ja poden venir venis de tramuntana que
trontollin la vida llur, es mantindran fermes i serens, axí
com les onades per més que les trontolli el temporal,
tornen després abressolar-se tranquïles en la calma de la
mar blava,

En un poblet, on fa pocs anys hi ha sigut establerta
la Caixa d'Estalvis, i que per tant els vells no coneixien
aquesta mena de previsió, després d'una temporada de
funcionament, amb molt d'èxit, una velleta deia al Sr.
Rector- ànima d'aquella fundació- "Sr. Rector esta molt
be això de la *caixa d'or*, si quan era petita hi hagués
sigut una cosa així, les pedregades i les males cullites no
ens farien perdre tant l'*oremus*, perque tindriem una
poma per a la set".

La necessitat de practicar la previsió és evidentís-
sima, ben poques persones desconeixen les penalitats
que se senten en moments d'angoixa i en hores trifissí-
mes de la vida per no poguer atendre a les necessitats
indispensables de malalties, vagues, accidents del treball,
vellesa i mil d'altres imprevistes exigències.

Tant mateix son ben contades les persones que no
tenen algunes èpoques de la vida en les que poden fer
la previsió convenient per a no sepultar-se indefectible-
ment en un estat de privacions que ha d'esser el pitjor
turment de la vida.

En la Caixa d'Estalvis hi ha el mitjà per a sobrepo-
sar-se a totes les situacions crítiques del moment, per
resoldre el conflicte de la miseria, amb ella esguarda
l'aubada d'un dia seré entremig dels nuvols més negres
de tempesta, per ella es fa capaç l'home de preveure
una crisi, i sap canviar perfectament el sacrifici de la
privació d'ara per el goig de l'esperança d'un dia, millor,
amb una paraula hi te una assagurança sòlida, i ja no
solament en l'ordre material, sino també en l'ordre mo-
ral, car mentre l'home estalvia, mentre se sacrifica,
mentre va fent la previsió, educa la seva voluntat,
adquireix costums que allunyen els vicis i que contribu-
ïxen al perfeccionament de la seva situació per mitjà
de la confiança que inspira sempre la formalitat de ca-
racter i la moralitat de costum.

ENGENI FLORI PBRE.

"Nària bona"

LA *comidilla* de según ordre ha sigut aquesta setmana passada dedicada en diversos sentits al nostre Sindicat Agrícola, ja que ben extensament en parlarem diferents firmes en la premsa vilatana, coincidint en el fons tots plegats, de no poguer-ne dir el bé que hauriem desitjat, i coincidint també en el bon intent d'arranjar les seves deficiències i discutir-les per l'istil de quan jogavem a la *nària*, de petits.

Trec aquesta comparança perquè la *nària* es un joc que tots el jugavem per acabar discutint-lo, i com ningú sabia el veritable alcanç del mentat joc, a tots ens semblava tenir raó, resultant que aquesta sempre estava de part del particular sentir de cada u. Posats d'acord comensavem novament lo que en deíem la *nària bona* que acabava essent tant dolenta com les demés.

Per un semblant resulta sempre amb el nostre Sindicat, que treient continuament en dansa els reglaments discutim i discutim per acabar per no fer res de bó.

L'any passat varen reunir-se els que en podriem dir els caps del Sindicat per a modificar els seus reglaments pero ja aleshores sospitaven de que estaven les muntanyes prenyades, i no sabem si de l'*arreglo* n'ha sortit reglamentat el ratolí.

Mes aixó tant-seval... Si ara vá de debó; si la premsa sana de la vila en parla, i si venen grallers de fóra d'aquells que toquen d'esquena a la paret i de cara a les parelles, tal vegada arribarem a fer una *nària nova* uns reglaments nous i

Amb aquestes disputes
l'arribá al vermar
com qui les acoblá
veurem que anirà...

De moment el Sindicat en te masses de reglaments; el que li falta es verema i... quartets facils als reimers. I si les convocatories de reunió diuen que "la puntual assistència a les reunions es una virtut que enalteix a qui la te i es digne de pertanèixer a la Societat que la convoca" tots sabem també desgraciadament que la *vivesa* es el patrimoni dels malvats i a les reunions que hi vagi el Bisbe. O si no que surtin encara que siguin una dotzena que es comprometin assistir-hi baix penyor i nosaltres serem els primers firmants; pero fantmateix no cal tindre por que en surtin gaires parelles, ja que els compromisos tots mirem d'esquivar-los si podem.

D'aquell poble del conte de Mossen Rovira que prengué l'acord del cantí de vi per el comú que en resultá la mitat aigua, si en el nostre es repetia, qui mes qui menys tots portariem pel comú no sols el cantíret mitat vi i mitat aigua, sino aigua sola potser, tenyida sols amb quatre gotes, per vergonya.

I tant amics en som d'aquesta aigua simbólica, que semblants a les granotes poca cosa més farem tota la vida que seguir la seva monótona cantarella i no fer res...

Seguint per aquests aàptics averanys, no tenim ja

ni diners, ni credit, ni materials per a tapar esquerdes arribant inclús al descontent dels uns, i al menyspreu dels altres.

I lo mes trist de tot aixó no es que no siguem pates per á portar avant un Sindicat amb tot el seu floeiximent; que á cada casa el tenim montat un Sindicat propi, que es un prodigi d'economia i enginyeria per cada u, pero quan se tracta d'una obra col·lectiva, per una part l'egoisme mal-entés dels homes i per altre el seu migrat esperit de sacrifici ens priven de donar un pas.

Junts tots enraonem i cap es capaç de fer una bona obra de profit. comprenent-ho cada u per si d'aquesta manera, ningú per ganes que en lingui farà res de bo; total si fem el que deíem... una *nària bona*.

PERE VIDAL.

Florilegi patriotic

Quan un home es troba que la "seva llengua" li és negada, sent una revolta interior que desperta un desbordament de sentiment. No és un problema sols de dret, de dignitat; és un crit de vida que diu: "estimo la llengua que parlo perquè és la *meva*", ja que ella encarna la meua ànima.

Si arrenglereu els homes d'un poble i els poseu davant d'altres que els neguen la seva parla, no hi discutiran ni els contarán; s'hi abraonaran per conservar-la.

Jaume CARNER

¿Es pot donar res més il·lògic que el confiar l'administració i la justícia a homes que no coneguin la llengua del país on hagin d'exercir-les?

F. PI I MARGALL

La renaixença catalana. aquest meravellós alçament d'un idioma que s'incorpora des de la categoria de llenguatge rural o plebeu a la llengua literària, i des de la llengua literària aspira a de llengua de cultura, llengua irradiant i difusiva, és un moviment excepcional de selecció. I com avui, per influència de la democràcia, les llengües selectes són cada dia més assequibles a la majoria, inversament d'ahir, per aixó el catalanisme és una de les accions mes fortes de cultura popular que mai s'hagin exercit.

Gabriel ALOMAR.

Noves i Comentaris

En la reunió general del Sindicat Agrícola de nostra vila, que tingué lloc el passat diumenge per a procedir a la seva renovació de Junta, quedà aquesta constituïda de la següent manera:

President: Menció Escofet Mañé, Vis-president: Josep Miravent, Tresorer: Josep Soler Jané, Secretari: Rafel Fusté, Comptador: Jaume Lleó, Vocals: Joan Soler, Jaume Cañis, Bonaventura Company i Josep Garriga.

No cal dir que desitjem a n'aquesta nova Junta un bon acord amb tots els seus afers, que tant profitosos poden ésser pels interessos de nostra vila.

Del periodíc de novells escriptors «Recull» de Blanes, hem rebut un cartell dels Jocs Florals Jovenívols en dita vila el dia 23 del vinent Setembre.

Aquest cartell consta de setze premis podent sols concursar-hi jovenets que no passin de 22 anys, tenint en compte que les composicions han d'ésser originals i inédites trameses fins el 2 de Setembre al Secretari dels Jocs Florals, Salvador Cornellà, carrer Ample num. 8.

Formen el Jurat qualificador Joaquim Ruyra, President honorari; Josep Roig, President efectiu; Josep Fabrè, Pbre. S. F.; Pascual Boada, Vicens Coma, Joan Valentí i Joan Alemany, Vocals i Salvador Cornella, Secretari.

S'ens assabenta que un subscriptor del confrare local «El Baix Penadés», que es resisteix fermament a donar el nom, ha fet entrega al Director del mentat setmanari, d'un donatiu de 500 pessetes per que siguin ingressades al benefic Hospital de la nostra població.

Heu's açí un altre acte de caritat i amor a la vila, fet per un anonim patrici, al qual sia qui sia, ens es grat remerciar com se mereix pel seu generós donatiu, en nom dels pobres de la vila.

Si espormens sou de vritat
i cerqueu l'economia,
articles de novetat - els trobareu, que encertat
els vent la CASA BADIA

La Mainada ha llensat una crida als pares dels infants de Catalunya fent ressaltar com aquest setmanari respon a les necessitats primordials de l'urgent proselitisme infantil donant així als pares una arma per a l'educació i catalanització mes perfecta i exquisida dels seus fills, que supleixi la manca o deficiències d'escoles, i serveixi al mateix temps, que de braç a la cultura, de dolça i gojosa expansió. Es una obligació, es un deure, que per bé dels seus fills, els pares responguin a n'aquesta crida.

De la nostra Biblioteca Popular hem rebut una llista d'obres de textos escolars d'ensenyament secundari existents en ella, la qual compren diferents obres de filosofia, religió, dret, gramàtica, aritmètica, física, química, història natural, agricultura, història de l'art, història de la literatura, història i geografia, que per a ésser massa extensa ens veiem privats de publicar, com seria nostre gust.

Si us molesten les calors - i voleu la fresca al dia,
useu els ventiladors - que vent la CASA BADIA.

D'En Jaume Serra, ex-secretari del nostre Ajuntament hem rebut una petita «Monografia de Sant Salvador» la qual resumeix la descripció d'aquest barri marítim de Vendrell, en tres capítols, parlant de *Sant Salvador antic*, de *Sant Salvador modern* i de *Sant Salvador, platja ideal per a l'estiu*.

Aquesta monografia conté, com se suposa, diferents dades històrics que testifiquen l'esperit estudiós d'En Jaume Serra a qui felicitem coralment per aquesta nova producció seva.

Si sou amics dels invents - i seguiu bé les corrents
dels adelantos del dia,
al tanto! automovilestes, - ciclistes i motoristes,
que lo que tothom, voldria
«o siguin Parxes RUSTINES»
(sens dissoldres amb benzines)
els vent la CASA BADIA.

La Germandat de Sant Salvador de nostra vila desitjant correspondre a les moltes proves d'altruisme que te rebudes del seu soci protector En Salvador Reventós Fortuny, li ha fet entrega d'un magnífic títol oferint-li la Presidència honorària, com a testimoni de la gratitud sentida pel ple de l'entitat vers el seu significat i lloable comportament.

Dit títol presidencial que fou entregat al interessat el dilluns d'aquesta setmana, es una bellíssima estampa composta i editada per l'Impremta Ramon, que enamora i maravella per la seva riquesa, pel seu gust i acurament.

Registre Civil

Dels dies 2 al 9 d'Agost

Naixements: Cap.

Defuncions: Salvador Euras Escofet, de 67 anys, Santa Anna, 25; Bonaventura Vigorda Jou, de 83 anys, Nou, 78; Maria Mestre Palau, de 2 mesos, Cristina Alta 35.

Matrimonis: Lluís Rafols Poch amb Mercé Rovira Borrell.

IMPRESA BARNADAS. — SANT SEBASTIA, 2
VENDRELL

EL FEMENÍ ATZAR

EPIGRAMES

DEL CONHORT

El goig, amiga, de saber-vos bella
us fa el pas rítmic i l'esguard ardit;
peró us torna amorós l'or de la cella
com un consol pel cor que haveu ferit.

DE LA RECANÇA

Recança d'una llunya visió
i l'encant encetat d'una conversa!
En mi el record com és perdurador!
I vos potser ja heu dat vòstra gençor
a un home bast que el vostre encís malversal...

D'UN ENCONTRE CAPVESPRAL

Per la clàror de vostres ulls oberts
com una doble meravella
o dos estels pel cap-al-tard desperts,
sota l'ombra suau de la parpella;
per la frescor de roserar florit
que resplendeix en vostra cara;
pel llavi encés que riu sense neguit
i on un xic de malícia es repara;
pel ritme de la vostra joventut
que us dringa dintre el pit i el cor us bressa
remerciò l'atzar que a mi us ha dut
per allargar el jorn que fuig depressa.

ELOGI

La fina gràcia d'un minuet
perfuma suaument vostra figura.
El llavi, on el somriure s'hi detura,
desclou només un xic son bell secret.
Damunt l'albor del rostre, que és perfect,
el vostre esguard és una flama pura.
I al volt del rostre altra claró hi fulgura:
l'or de les trenes, gentilment desfet.
En vos, de l'ampla serenor antiga,
n'ha fet modern refinament, amiga,
tenir l'encant harmònic d'una flor;
entre quals pétals hi ha una ànima encesa
que rep discretament tota escomesa
i amagat serva son diví tresor.

Octavi SALTOR

La Riba

—El diumenge dia 29 del passat, tingué lloc en el nostre Camp d'Esports, un interessant encontre entre l'equip local, reforçat, i el Club Deportiu Alco-ver, també reforçat, disputant-se una formosa copa, que quedà en possessió dels locals, per haver quedat els dos equips empatats a 0 goals.

—Esplèndida en tots conceptes ha resultat la Festa Major d'aquesta vila, revestint-la entre altres coses el magnífic conjunt que presentava el Carrer Major, el qual es veié profusament adornat amb garlandes de flors i brillantíssima il·luminació, sobresortint en ell un bonic brollador que el propietari Salvador Barosa feu construir en la font de sa casa i que resultà una nota verament alegroia per la mainada que s'hi quedava embadalida contemplant com hi ballava l'ou.

La Corporació Municipal que patrocina alguns actes, repartí donatius als pobres, fent així que també aquests gaudissin dels festetjos populars i de l'alegria de tota la població; ja que la Comissió de Festes, feu tot quan estigué al seu alcanç perquè els festetjos resultessin lo mes esplèndids possibles, cosa que aconseguí abastament, si exceptuem l'il·luminació del pont sobre el riu, que resultà d'una trista mesquinesa, car sols estava il·luminat del mig, restant els dos extrems foscos i sense cap mena d'adornament.

Bisbal del Penadés

Heu's aquí el programa de festetjos que organitzats per la Societat «Unió Bisbalenca» amb motiu de la Festa Major, se celebraran en nostra vila durant els dies 14, 15, 16 i 17 del actual.

Dia 14: Com a vigília de les festes, les campanes es llensaran al vol anunciant l'arribada de la Festa Major.

A la tarda les típiques gralles recorreran la vila.
A la nit *Gran Ball* amenitzat per les gralles.

Dia 15: De bon matí les gralles donaran els bons dies als veïes i forasters.

A les deu, *Solemne Processó* quina desfilara per la vila, acompanyada de l'orquestra «Catalana de Granollers. Després de la processó *Divins Oficis* a l'Esglesia Parroquial.

A la tarda: A dos quarts de cinc, tindrà lloc al Camp d'Esports de l'«Unió Bisbalenca», un formidable partit de futbol entre els equips *F. C. Vilafranca* i *Nova Germanor* del «F. C. Barcelona» quins es disputaran una magnífica Copa.

A dos quarts de set: A l'envelat *Lluit Ball*.

Nit a les deu: Al local de l'«Unió Bisbalenca», *Gran Funció* a càrrec de la troupe «Les Botí. A les dotze, i al envelat *Gran Ball*.

Dia 16: Tarda i nit *Esplèndides Funcions* per la mateixa troupe, i *Grans Balls* a l'envelat.

Dia 17: Tarda i nit *Lluits Balls de Societat*.

RENAIXEMENT

Setmanari Republicà Nacionalista

Portaveu de les esquerres del districte de Vendrell

Aquest setmanari que de dia en dia, ha deixat tan bellament solcada arreu de les terres del nostre districte la seva trajectoria d'idealitat Republicana Nacionalista, avui sent una vera joia en poguer adreçar a tots els seus abnegats protectors i subscriptors el seu mes coral remerciament, per l'apoi amb que fins al present ens han ajudat a dur-lo avant.

Malgrat aquesta abnegació, malgrat aquest apoi, no n'hi ha prou encara. Tenim una revista en peu, repetidament lloada per la premsa de la capital de Catalunya, però no n'hi ha prou en que es mantingui dreta, cal que s'intensifiqui, cal que es propagui, cal que avenci i es faci d'ella un veritable portaveu de tots els pobles del districte sense deixar-ne un per oblidat que estiga.

Es necessari doncs, que tots els nostres corresponents, que tots els nostres subscriptors, que tots aquells homes que es tenen per republicans, per nacionalistes i per homes d'esquerra s'ens posin fermament al costat nostre en aquesta magna, heroica, i fadigosa empresa.

En els vostres Centres, en les vostres Cooperatives, en els Sindicats, en el café, en els tallers en el camp, per tot arreu on cregueu que podeu guanyar un subscriptor propagueu **RENAIXEMENT!**

Seria depressiu, seria humiliant, seria inclús una traició als nostres ideals, que per el preu modic d'una subscripció trimestral, deixessim decaure aquesta revista, que a mes d'esser l'arborada teia dels nostres doctrinarismes, es la veu, es el sentit i es l'arma de tots plegats sempre disposta contra les tiranies de l'enemic comú.

Subscripció trimestral 2'50 Ptes.
